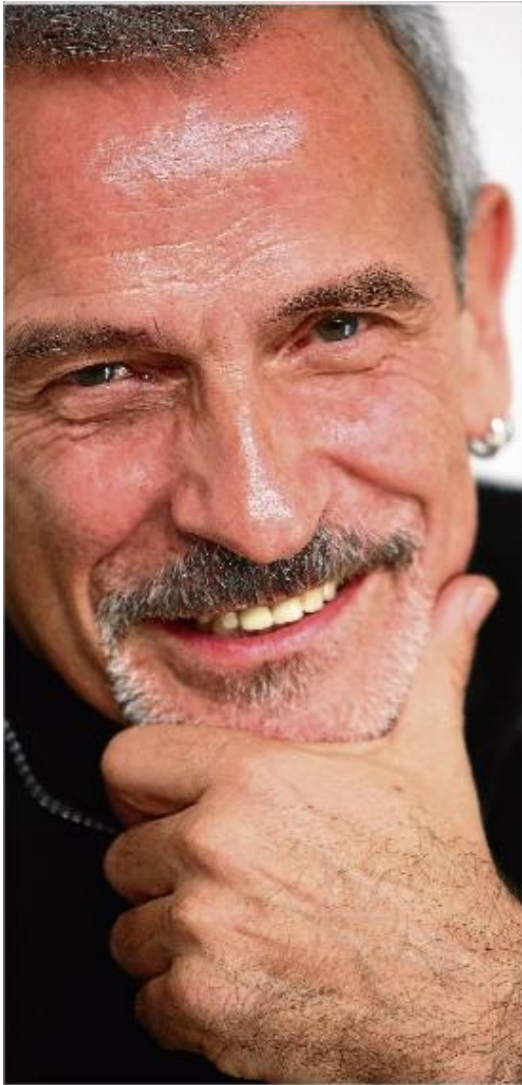

‘Fins i tot en els llocs més remots ens coneixen pel futbol i no pels nostres artistes’

‘Fins i tot en els llocs més remots ens coneixen pel futbol i no pels nostres artistes’

Ballarí, coreògraf i director d'espectacles de dansa. El gran artista Víctor Ullate i la seva companyia de ballet tancaran aquesta nit el Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols amb l'espectacle "Samsara", que proposa un viatge interior pel món oriental.

El públic del Festival de la Porta Ferrada podrà assistir aquesta nit a l'espectacle Samsara. Com el definiria?

És un viatge per Orient, en el qual al principi es veu com una ambulància arriba a un hospital i, escenificant el moment en què em van operar a mi, comença un somni que vaig tenir a la taula d'operacions. Era el segon cateterisme que em feien en una setmana i em volia relaxar pensant que si m'havia de morir ho faria feliç, així que vaig recordar tots els viatges fantàstics que havia fet al llarg de la meua vida per Iran, Nepal, Índia, Xina, Japó... A Samsara explico aquesta experiència i dic coses que tenia ganes de dir. I sobretot és ballar, que és el millor que pot fer l'ésser humà. Així, els espectadors viuran un viatge interior...

Sí, exacte. És un espectacle que té un missatge d'amor i t'arriba a la molt endins. Veus diferents països i formes de ballar. És molt emotiu i molta gent que l'ha vist repeteix tres i quatre vegades. De fet, jo crec que a Sant Feliu hi haurà molta gent vinguda expressament de fora per veure Samsara.

Recorda alguna anècdota que succeís durant la gira de Samsara pels països orientals que apareixen a la funció?

Recordo que a Madrid va venir a veure la funció el director de

l'Òpera del Caire i ens va insistir molt perquè portéssim Samsara a Egipte. Al principi em va fer una mica de por perquè hi toco temes com la marginació de les dones a l'Islam i faig al·lusió a l'homosexualitat i a la dictadura i temia que passés alguna cosa. Però al final es van exhaurir totes les entrades. I el mateix va passar a Perú i a l'Òpera de Vichy, on acabem d'actuar, i ha estat espectacular.

La seva forma de ballar o pensar va canviar després de conèixer totes aquestes cultures orientals durant els seus viatges?

La vida és un aprenentatge. Cada dia aprens alguna cosa nova i això és el que et fa sentir viu. Lògicament, viure experiències d'aquesta dimensió et deixa petja i et fa reflexionar fins que aprens a viure l'instant: gaudir de les bones companyies, de la família, d'un bon espectacle. Gaudir simplement el present i no pensar en un futur que no saps que et depararà.

Considera que actualment, en el món de la dansa, segueixen existint molts prejudicis?

En la dansa existeix un desconeixement total i quan es desconeix alguna cosa és quan la gent parla sense

saber què diu. Però quan travesses la frontera ja és un món totalment diferent. I no és que renegui del meu país, al qual adoro i és on vull estar, però sí que és veritat que en altres llocs existeix més respecte cap a l'art. Aquí, per exemple, si un nen vol estudiar música, cantar, ballar... se'l considera un nen estrany pel simple fet de tenir aquesta vinculació interna amb l'art. I estan en un error. El problema d'Espanya és aquest gran desconeixement i és curiós perquè molta gent que ve a veure el ballet Víctor Ullate per primera vegada amb espectacles com WonderfulSamsara s'emocionen, es motiven i es tornen addictes a la dansa, la qual no cal ni entendre, simplement deixar-se portar.

Així, creu que el país està poc sensibilitzat en l'àmbit cultural i, en concret, amb la dansa?

Saps què passa? Que els pares somien amb què els seus fills siguin futbolistes. Fins i tot en els llocs més remots d'altres països ens coneixen només pel futbol i no pels nostres artistes que han de consolidar la seva carrera fora d'Espanya per ser reconeguts. Com la Tamara Rojo, que va ser una alumna meva a l'Escola Víctor Ullate. És trist i ens estem fent mal a nosaltres mateixos perquè els nostres artistes podrien ser coneguts com els millors internacionalment, però si no se'ns reconeix ni aquí...

Com se sent com a pare al veure que els seus tres fills -Víctor Ullate Roche, Josué Ullate i Patrick Ullate- han seguit els seus passos?

Per mi és un gran orgull, perquè són feliços amb el que fan, gaudeixen treballant. Jo he sigut molt feliç amb la dansa perquè he viscut i segueixo vivint moments bellíssims, sobretot gràcies a la positivitat i imaginació que tinc. La vida és molt bonica si se sap viure.

Vostè ha patit diversos problemes de salut ja des de jove, quan amb 21 anys va tenir un accident. S'ha plantejat en algun moment abandonar-ho tot?

Sí, he tingut moments molt difícils, però sempre he seguit endavant per la necessitat d'arribar a final de mes i poder pagar a la gent. Era una preocupació constant que m'angoixava moltíssim perquè per principis no volia deure res a ningú. Però és veritat que hi ha hagut moments en què he volgut que la terra se m'empassés. I encara ara, perquè tot i l'ajuda de la Comunitat de Madrid, no és suficient. Cal un suport del 100% i seguir l'exemple d'altres països en els quals ningú passa necessitats o ha d'hipotecar-se perquè li donin crèdits bancaris. Sempre tens l'esperança que tot canviarà però aquest canvi no arriba mai. Llavors penses en el públic que et bé a veure, que t'estima i et valora i ho dónes tot.

Què és més satisfactori, en?senyar o crear?

Les dues coses són molt generoses perquè quan crees poses en peu les teves idees, sentits i sentiments en una coreografia. I ho fas a curt plaç, en consonància amb els ballarins, que t'aporten moltíssim. L'ensenyança, en canvi, és a llarg termini. Tu agafes un nen que no sap res i comences a donar-li forma, a esculpir-lo com si fos un tros de fang, fins que aconseguixes un cos allargat treballat des de les extremitats fins al centre de l'ànima. Quina és la lliçó més important que pot aprendre un ballarí al llarg de la seva carrera artística?

Que ho doni tot i sigui generós. Que estimi i gaudeixi del que fa i ho transmeti als espectadors. Que es deixi portar. Perquè el que tot ballarí vol és tenir el reconeixement del públic i el país sencer. I aquí falten els polítics que si tinguessin més temps per dedicar-lo a l'art i a veure espectacles de tot tipus, crec que estarien més sensibilitzats i podrien aportar-hi molt més. Però estan tan posats dins del seu rol i del seu afany perquè tot el món pensi com ells...

Considera que reben poc suport del govern?

La veritat és que pagar un 21% d'IVA és impensable, una bogeria. És impossibilitar a l'artista que faci més coses, que et contractin menys i que el públic vagi menys al teatre. L'art hauria de ser més assequible a tot tipus d'espectadors. No dic que hagi de ser gratuït, simplement posar-lo a l'abast de tothom. Estic segur que si els joves poguessin veure una mica més de dansa, serien més feliços perquè avui en dia hi ha molta agressivitat, potser per la falta de feina i la manca de possibilitats de poder viure decentment.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2014/08/23/fins-llocs-mes-remots-coneixen/684404.html?utm_source=rss